

VĚTRNÍK

Ročník LVII.

Pondělí 12. října 2026

číslo 4.

Horšováci, burčák a tři šťovíci

„Když Horšováci přijeli, vzpomněla jsem si na naše první setkání. To bylo v roce, kdy před nimi dorazily Boleradice a přivezly burčák. Tehdy jsem si při cestě od úřadu k divadlu dala čtyři sklenky toho lahodného moku. A pak už mám v paměti poněkud prázdnou. Prý jsem měla bramborový salát až za ušima!“ zavzpomínala se smíchem hosteska Katka na své první setkání se souborem z Horšovského Týna. Není divu, že letos doufala v poklidnější reprízu.

A poklidnější skutečně byla. Horšováci se chovali vzorně, takže Katka nakonec musela s pravdou ven: „Popel na hlavu si musím nasypat sama. Dostala jsem na starost tři šťovíky a hned první večer jsem jim předvedla, jak to nemá vypadat. Vytiskla jsem si totiž staré seznamy ubytování a snažila se Horšováky nastěhovat do pokojů, kde vůbec neměli být.“

Naštěstí se z ubytovacího dramatu nestala tragédie

pokračování na straně 4

pondělí 12. října 2026		
9:00	Romeo, Julie a tma	velký sál
9:30		
9:30	Boleradice	
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Suchdol	malý sál
13:00	dílna SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Boleradice	před divadlem
15:00	vítání J. Satoranského	před divadlem
16:00	Jaroslav Satoranský	velký sál
16:30		
17:00	beseda s osobností	
19:30	Romeo, Julie a tma	velký sál
20:00		
20:30	Boleradice	
21:30	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Boleradice	malý sál

Recenze: Johana Jurášová

Lenka a Vít Chaloupkovi: Slečna Marplová: Pletichy pralesa

SUD Suchdol nad Lužnicí

Někdo mi nařízliánu

Nikdy nevíte, co vás na další liáně čeká a nikdo není tím, kým se zdá.

„Tak kolik klubiček příze mám zabalit tentokrát?“ pokládá služebná obligátní otázku své zaměstnavatelce, ikonické slečně Marplové, která si nemůže nechat ujít další vyšetřování, přestože ji nikdo nezval. V reakci na dopis starého přítele otce Gormana (či koho) se obě vydávají na šílené dobrodružství do bolivijských pralesů, kde musí nezbytně dojít k nečekaným událostem, ještě nečekanějším úmrtím a těm nejnečekanějším odhalením. Všechno je tak neuvěřitelné, že se nestačíme divit – zkrátka „šílený mykolog, mladistvá pojídačka sklípkanů, je to přesně jako ze života“.

Pokouším se naznačit, že senzace stíhá senzaci a vysoká frekvence neskutečných událostí nutí nás odebrat se směrem k logice melodramatu. Základ sice stojí na příběhu, ale hlavní mechanismus děje je náhoda

a kauzalita je upozaděná ve prospěch ohromení.

Suchdolští se jako obvykle podepsali velkou hravostí, živostí, rytmičností, schopností jít do výrazu a sehranými choreografiemi podpořenými skvěle napsanou a provedenou živou hudbou. Tentokrát se ale autorská dvojice – Lenka a Vít Chaloupkovi – vydala na pole mimořádné svobody, popustila uzdu imaginaci ve své tvorbě, což považuji za velmi cenné autorské gesto. S prýstící fantazií a vršícími se nápady pak ale nutně souvisí i otázka struktury. Rovnováha mezi chaosem a řádem by totiž mohla umožnit publiku do světa Chaloupkových vstoupit a plody tvorby sdílet.

Příběh samotný je neskutečně bohatý na množství detailů a zákrut a odehrává se ve světě spleteném neskutečně hustou sítí specifických odkazů, narážek a vtipů. Jako divačka jsem tak zahlcena velkým množstvím informací, z nichž všechny vnímat nelze a jinak není jasné, kterých se mám chytat. Podle mého

názoru se publikum na cestě džunglí klipovitých a rytmických pletich pralesa potřebuje chytit nějakého hrdiného průvodce ve stylu Huntera, se kterým by mohl pralesem svištět na (ideálně nenaříznuté) liáně.

Motivace většiny postav a dějová fakta jsou od začátku sice trochu nejasná, ale když se z ničeho nic na scéně objeví bez vysvětlení sedm nových postav naráz, rezignuji na variantu, že by po mně někdo mohl chtít kauzalitu a motivace sledovat. Jako potenciální průvodce (čili hlavní postava, které můžeme fandit) by se mohla nabízet slečna Marplová. Ta ale figuruje čím dál víc jako pasivní pozorovatelka, tudíž není na co se napojit. Přistupuji tedy na poetiku napětí akčního filmu a chci s postavami prožívat šílené nástrahy, které je aktuálně ohrožují. Tato nebezpečí si ale postupně začínají být čím dál podobnější a odstranění problému je pokaždé nalezeno v nějakém zcizeném scénickém řešení. Na tento princip si brzy

zvyknu, a když přestávám brát jednotlivé hrozby vážně, dech se mi už nad okolnostmi, v nichž se postavy nacházejí, nezatajuje.

Identifikovat se s postavami je nemožné, protože nevím, o co jim jde; nad nebezpečím se už nezastavuju, protože vím, že to zase vyřeší stínohrou nebo seskočením z podia; informace spolu vlastně navzájem souvisí málo na to, aby to byla detektivka a v referencích na příběhy slečny Marplové se nevyznám dostatečně na to, abych se zabavila jejich rozklíčovááním.

Chybí mi tak nějaká možnost se v příběhu emocionálně angažovat a připadám si jako by mi někdo nařízl lánu.

Ve jménu představitosti mi nevadí odklon od řádu, ale přesto bych potřebovala nabídnout nějaký divácký režim. Nestojím nutně o kauzální příběh, pomohlo by mi i přítomné a déle trvající nebezpečí, ze kterého bych cítila napětí. Na nedělní repríze suchdolské Slečny Marplové jsem měla dojem, že mě někdo vzal do pralesa a trochu mi nařízl lánu.

PS: Při nedělní repríze mnohé

nevyšlo, jak mělo – např. výrazná nesrozumitelnost a prokluzující pointy některých vtipů. Přesto pro mě každý na jevišti předvedl nějakou vlastní hereckou skvělost. Cinnie, Minnie a Es (Tereza, Vendulka a Anička Machovy) jsou energickou posilou souboru se skvělým pohybovým základem, zejména výkony Flory (Iveta Čuháková) a Huntera (zaskakující Tomáš Čivrný) čnely konzistencí a nevypadáváním z role, Chucho (Martin Rumler) dokáže vystihnout určitou kvalitu trapného humoru. Všichni navíc zvládají výborně pohybová aranžmá, která neustále vyjadřují vztahy mezi postavami a jsou nádherně čitelná a neskutečně pomáhají orientaci.

KDP mladým 1

Další den a další recenze! Opět se vám hlásí KDP mladým. Dnes jsme zhlédli představení Slečna Marplová: Pletichy pralesa.

Velmi oceňujeme ozvláštnění pomocí stínohry a živé kapely. Kulisy spojené se stínohrou jsou funkční, avšak zbytek scénické dekorace není využitý. Přišlo nám škoda, že děj je komplikovaný a přeplněný náhodami. Chválíme herecké výkony, které byly energické a plné nadšení.

PS: jsme popletení

PPS: světla byla

Půdičkáři

Slečna Marplová: Pletichy pralesa – Super živá hudba, ale škoda, že nebylo rozumět zpěvu. V dramaturgii a stavbě scén podle diskutujících chybělo výraznější pointování situací a jasnější, dotažené tečky za jednotlivými výstupy i závěrem celého představení. Kladem je hravost, nápaditost a pletené kostýmy. Jedna z nej scén je „vstup do stínového divadla a otočení se bokem“.

Hodnocení diváků:

Slečna Marplová: 81,7

Slečna Marplová: Pletichy pralesa

Asi to zní neuvěřitelně, ale osobně jsem postavou slečny Marplové nepolíben. Tento styl anglických detektivek mi není blízký a dokonce, když dávají v televizi film se slečnou Marplovou, automaticky přepínám na jiný program. O to víc jsem se těšil, že ji poznám. Ale dost z mého života.

Dnes jsem zjistil, že asi nerozumím anglickému humoru, myslím tomu napsanému českým autorem. Hra Slečna Marplová: Pletichy pralesa je z mého pohledu průtrž absurdních situací, které jsem

nezvládl pobrat. Na mě je tam toho moc, moc absurdna, moc postav, u kterých jsem nepochopil, proč tam jsou, moc velká snaha o grotesknost. Po dvaceti minutách jsem si vlastně uvědomil, že nevnímám, co se na jevišti děje.

Tonka Šibenice

Monodramata netáhnou. Běžně si sám monodrama nevyberu. Za mě je to nejtěžší druh divadla. Všechno stojí na jednom herci, který se snaží po celé představení udržet pozornost diváka. Málokdy se to u amatérů

podaří. Většinou to stojí na režisérovi a jeho výběru herce. Tonka Šibenice v podání DIVSE Hostivice se opravdu povedla. I když jsem měl před sebou minimalistickou scénu, vůbec mi to nevadilo. Od prvního momentu jsem z představitelky Tonky nestrhnul oči. Dostal jsem všechno, co od divadla chci. Zasmál jsem se, prošel mnou mráz a došlo i na slzy. Celá atmosféra byla podtržena hrou na trubku, která mě vůbec nerušila a popravdě, vůbec jsem se na andílka celou hru nepodíval. Abych to shrnul, tento záskok, byla trefa do černého.

DivakLaik

pokračování ze strany 1

a postel se našla pro každého. O společenském večeru už ale Katka příliš informací nemá. Tedy ne proto, že by si ho nepamatovala. „Vlastně k němu nemám co říct, protože jste zdrhli s tím, že jdete na plzeň. Ovšem kam jste na ni šli, to nevíme,“ konstatovala směrem k Horšovákům. Pátrání po ztracené výpravě za plzeňským pivem tak zůstává otevřené.

A kdo jsou vlastně ti záhadní šťovíci? Nejde o novou odrůdu festivalové zeleniny, nýbrž o čekatele, kteří se zaučují na hostesy a hostesky. Letos tuto náročnou disciplínu absolvují Anetka, Štěpán a Karel. Pod dohledem zkušené Katky už poznali, že práce hostesa není jen o úsměvech, vítání souborů a hledání správných pokojů. Občas je třeba také rozlišit letošní seznam od loňského

a nezaměnit festivalové ubytování za dobrodružnou bojovku.

Věříme, že naše tři šťovíky první zkušenosti neodradily a že mezi námi zůstanou i pro další ročníky KDP. A Katce přejeme, aby příště měla aktuální seznamy, klidné soubory a burčák – pokud možno – pod kontrolou!

(jn)

SUD konečně dorazil! Šotek si tentokrát vzal volno

„Dobré odpoledne, vážení divadelní přátelé! Dostalo se mi té velké cti, že mohu na 57. ročníku KDP přivítat divadelní soubor SUD ze Suchdola nad Lužnicí,“ zahájil před Divadlem Krakonoš slavnostní vítací rituál Vladimír Vodsedálek za pořádající Občanské sdružení Větrov. A hned přidal vysvětlení, proč si jejich příjezd zaslouží zvláštní pozornost.

„Jste první soubor, který k nám letos dorazil normálně a bez problémů na cestě. Mezi příjíždějícími soubory totiž řádl nějaký šotek. Když k nám jela Štítina, začal jí hořet autobus. Při cestě Horšovského Týna zase havarovala režisérka souboru. A dnes jsem měl vítat také Divadlo DUHA z Polné. Tam šotek zařídil, že jedna z hlavních představitelk dostala salmonelózu. Soubor ji chtěl nahradit dvojčetem, které se začalo učit roli, jenže teď leží v nemocnici se slepým střevem. Je neuvěřitelné, co všechno se může stát! Doufám, že šotek odjel se Štítinou, které se autobus včera při cestě zpět rozsypal úplně.“

Suchdolští tedy dorazili ve zdraví, s celým autobusem a bez nutnosti shánět náhradní obsazení. Jenže ani oni se nevyhnuli drobnému štou-

chanci. „Teď se vrátím k vám, k SUDu. Tedy k divadelnímu SUDu, samozřejmě. Přijeli jste sice v pořádku, ale trvalo vám to poměrně dlouho. Vždyť první ročník přehlídky se konal ještě v Žebráku a vám trvalo celých 56 let, než jste přijeli sem, do Vysokého! Máte to k nám 253 kilometrů, takže si každý spočítá, že jste se zrovna neřítli kosmickou rychlostí. Kde jste celou tu dobu byli?“

Vláda se nespokojil jen s cestovními statistikami a pustil se také do místopisu Suchdolska. Zaujalo ho, že tam přibývá domů, ale ubývá obyvatel. „To je zajímavé. Vysvětluji si to tím, že úbytek obyvatel může souviset s rybníkem Podřezaný či se soustavou rybníků Tři facek. A jedna část obce se dokonce jmenuje Hrdlořezy.“

Po takovém přivítání nezbylo Suchdolským než potvrdit, že cesta stála za to. Jejich zástupkyně poděkovala pořadatelům a přidala i vlastní pohled na horské přivítání: „Cesta byla dlouhá, ale nikdo z nás nelitoval ani jedné minuty, kterou jsme na ní strávili. Děkujeme Krakonoši, že nám během 48 hodin stihl ukázat všech šedesát klimatických změn. Užili jsme si je naplno.“

A tak konečně jeden divadelní soubor přicestoval do Vysokého nad Jizerou bez pohromy – bez plamenů, bez újmy na zdraví či dopravní katastrofy. Zda se šotek skutečně vydal zpátky se Štítinou, nebo jen někde v okolí číhá na další soubor, zůstává otázkou. Suchdolští ale mohou být klidní: svůj příjezd zvládli na jedničku. A po 56 letech čekání už bylo opravdu načase! (jn)

Horšovský Týn odjíždí s pokladničkou, doma zůstávají zástěrky

„Blázna poznáš podle řeči, moudrého podle mlčení. Já jsem Blíženec, mohu být oboje,“ prohlásila při loučení s Horšovským Týnem ředitelka KDP Svatava Hejralová. A protože podle ní panuje finanční krize, obdarovala odjíždějící soubor pokladničkou s několika drobnými z vysockého pokladu. Ten byl, jen tak mimochodem, nalezen už dvakrát – poprvé před osmi lety.

Svatka nezapomněla připomenout ani místní divadelní historii: „Jste v místě, kde se divadlo hrát začalo a hraje se dodnes, už 240 let.“ Kdo by chtěl důkazy, nemusí pátrat dlouho. Jen pár kroků od divadla stojí muzeum, v jehož přízemí najdete expozici věnovanou divadelní minulosti Vysocka. Ideální místo pro chvíli kulturního rozjímání – a případně i pro kontrolu, zda se za těch 240 let něco zásadního nezměnilo.

Václav Moravec, zastupující SČDO, předal souboru záznam jeho soutěžního představení a Honza Hejral přidal fotografii na památku. Pak nastoupil další bod programu: dárky od generálního prezidenta korupčního spolku VOBSKOČÁK Standy Mareše.

Standa tentokrát příliš nedbal na diskrétnost a prozradil, že si loni s jednou dámou ze souboru užil

skvělou noc. Aspoň že ty podrobnosti si nechal pro sebe, zato dárky rozdával bez ostychu: plastové obaly na scénáře, obálky se vzkazem „Pište mi“, křehkou skleněnou soupravu a dárkovou tašku.

„Taška obsahuje mou kravatu. Tu si nechte, letošní novinkou je, že tašku mi vrátíte plnou. Protože jsme korupční spolek, tak flašku nedáváme my, ale vy,“ vysvětlil Standa. Takže milí Horšováci, kravatu máte, tašku také – a úkol na příště je jasný. Vobskočák zkrátka ví, jak si zajistit pokračování dobrých vztahů a rozšiřování svého tekutého pokladu.

A pak přišla chvíle, která dokázala, že na některé dárky se vyplatí počkat. Standa se totiž přiznal, že před čtyřiceti lety zapomněl předat dárek dvěma vysockým dámám, Zdeničce a Haničce, které se

dodnes starají o žaludky hladových účastníků přehlídky. Čtyři desetiletí zpoždění? Ve festivalovém čase vlastně skoro na minutu přesně!

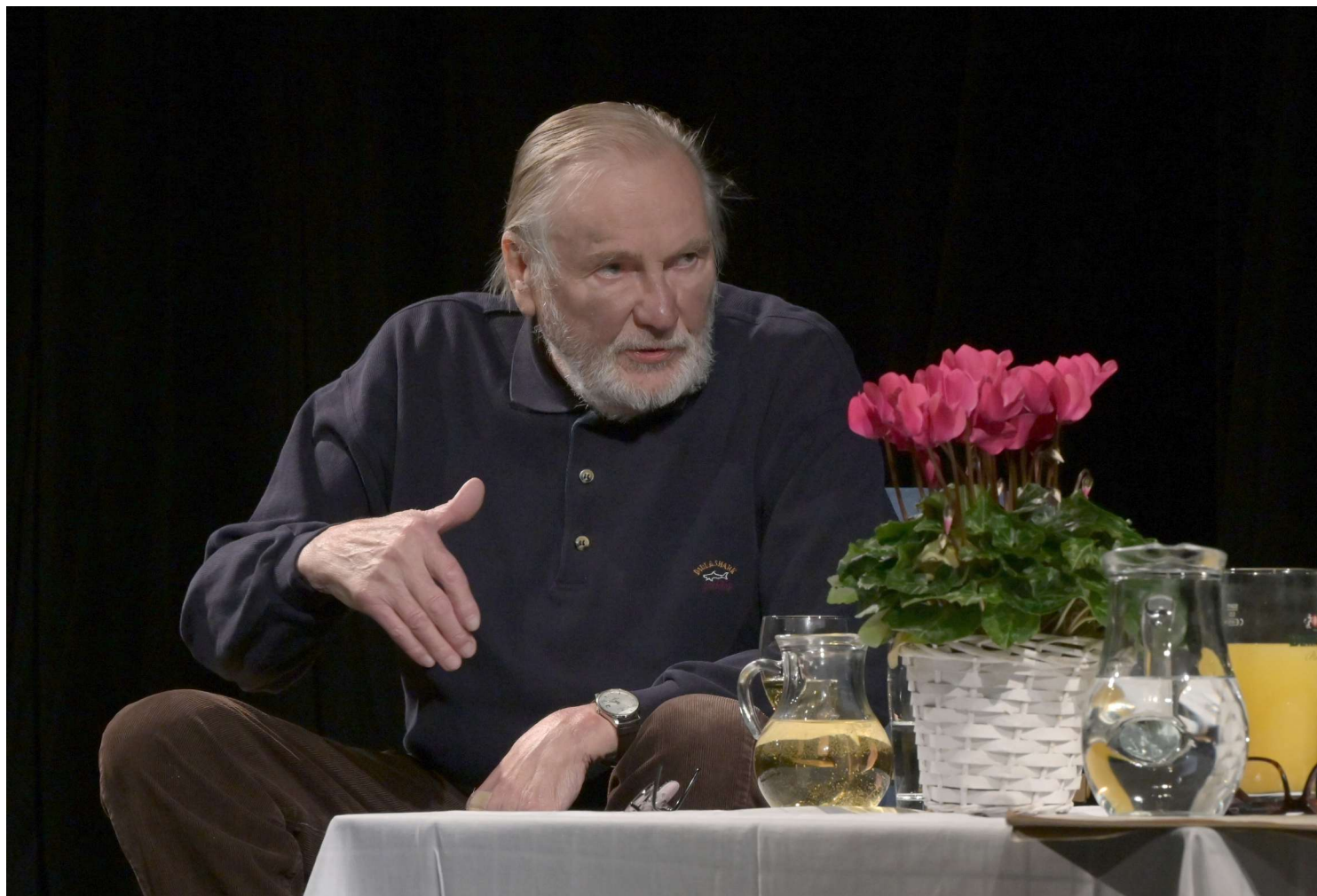
Dámy obdržely elegantní krabičky, z nichž vykoukly půvabné pruhované pidizástěrky. „No, před těmi čtyřiceti lety vypadaly holky jinak,“ poznamenal s úsměvem Stanislav.

A tak Horšovský Týn odjížděl s pokladničkou, fotografií, nahrávkou a jasným závazkem vrátit dárkovou tašku naplněnou. Vysocké kuchařky zase konečně dostaly dárek, který na ně čekal déle než leckterá divadelní inscenace na svou premiéru. Na KDP zkrátka platí, že nikdy není pozdě na poděkování – a že u Vobskočáku se korupce vyplácí nejlépe v tekuté podobě!

(jn)

Zaskočila nás jedna smutná zpráva. V neděli 11. října odešel ve věku 79 let herec Jiří Štěpnička. Ve Vysokém nad Jizerou jsme se s ním setkali před třemi lety v roce 2023, kdy byl hostem 54. ročníku KDP.

KDP mladým 2

Změna v programu KDP nás inspirovala ke změně zajetých tradic. Historicky poprvé píší tuto reflexi Marci s Píďou - samozřejmě po důkladném brainstormingu s frekvenciantstvem kurzu KDP mladým.

Materiálem k mozkobouření nám byla inscenace Tonka Šibenice aneb pravdivý příběh lehké holky s dobrým srdcem divadelního souboru z Hostovic. Pavlína Jonášová v hlavní a "jediné" roli zvládá hodinovou stopáž realistického herectví. Velmi zdatně jí sekunduje trumpetista Martin Petřík neverbálními komentáři. Samotný hudební doprovod a hlasy z nahrávek jsou Pavlíně de facto hereckými partnery.

Jednoduchá scénografie neodvádí divákovu pozornost od vyprávěného příběhu. Kostýmní řešení je úměrné době a prostředí, ve které Tonka žila.

Po našem zevrubném rozboru zůstává viset ve vzduchu otázka, zda by textu neprospěly dramaturgické zásahy, které by podpořily svižnější tempo inscenace.

Půdičkáři

Tonka Šibenice – Projev místy jako monotónní, což navozovalo

pocit, že je představení delší. Příběh s několika silnými zvraty hraný s nadšením a pozitivní energií. Nesklouzalo to k podbízivosti. Herečka skvěle zvládá střihy a důsledně odděluje projev hraných postav ze svého života.

Hodnocení diváků:
Tonka Šibenice: 98,1

Historicky prvé využití mechanizovaného tahu na vysockém jevišti

Vobskočák zve na valnou hromadu! Ve čtvrtek v šest!

Kdo zná Vobskočák, ví, že o zábavu, tradice a řádně vedené účetnictví tu není nouze. Generální prezident Stanislav Mareš, prezidenti, výběrčí příspěvků i další členové se pravidelně scházejí v restauraci U Albíny, aby probrali důležité spolkové záležitosti. A protože tradice se mají dodržovat, ani letos tomu nebude jinak.

Na poslední valné hromadě se řešilo všechno podstatné: stav pokladny, zásoby rumu, odznaky Vobskočáka, vysocké básně i příprava noční představení CAMIKADZE. Nechybělo přijímání nových členek, slavnostní dekorování odznaky ani tradiční příspěvky do spolkové pokladny. Účetnictví bylo předneseno, pokladnička zkontrolována a moravské sérum rozděleno. Zkrátka řádná schůze, jak má být!

A nyní pozor: další valná hromada se koná ve čtvrtek v restauraci U Albíny, tentokrát mimořádně už od 18.00 hodin!

Členové nechtě dorazí včas, přijímána bude nová členka, i další noví zájemci jsou vítáni a všichni ostatní se mohou těšit na další porci spolkových novinek, veselého rokování a přátelské atmosféry.

Vobskočák počítá s každým. A kdo přijde pozdě, riskuje, že nejlepší body programu už budou odhlasovány – a nejlepší občerstvení snědeno!

Ve čtvrtek v 18.00 U Albíny. Valná hromada nepočká!

(jn)

Slečnu Marplovou s manželem milujeme

Odpoledne jsme mohli zhlédnout autorské představení od jihočeského divadla SUD ze Suchdolu nad Lužnicí. Hned po představení jsem měla možnost mluvit přímo s režisérkou Lenkou Chaloupkovou.

AB: Jaké jsou vaše první dojmy po představení?

LCH: První dojmy? Výborné publikum! Za to děkujeme! Měli jsme tam dva záskoky, pro které tohle představení byla téměř premiéra. V tomhle obsazení jsme to vlastně hráli poprvé dohromady, takže jsem naprosto nadšená. Děkuji všem hercům, že to zvládli a za mě skvěle.

AB: Kde vznikl nápad na tuto inscenaci?

LCH: Nápad vznikl tak, že dlouhodobě děláme parodie a děláme je proto, že jsme mezigenerační

soubor. Vždycky se snažíme, aby ta látka nadchla všechny. Letos slavíme 20 let novodobého SUDu a 120 let amatérského divadla v Suchdole. Chtěli jsme udělat celosouborovku. Proto jsme zvolili slečnu Marplovou, kterou s manželem zbožňujeme. Máme ji načtenou a připadalo nám to jako dobrý nápad.

AB: Na tvorbě scény se podílel celý soubor?

LCH: Manžel ji vymyslel a společně jsme ji realizovali.

AB: Nešlo si nevšimnout, že každá postava měla nějaký háčkový nebo pletený prvek. Kdo pletl/háčkoval?

LCH: Kostýmy tvořila naše členka Alenka Pilná, která si to i vymyslela. Namalovala všechny vzory, aby každá postava měla něco pleteného a do-

hromady to sedělo, když jsou to pletichy pralesa.

AB: Teď trochu z jiného soudku. Jaká je největší režisérská lež, kterou říkáte souboru?

LCH: Nebudu odpovídat asi zábavně, ale já jim nelžu (smích). Myslím, že máme takové vztahy, že si všechno říkáme na rovinu a ten kolektiv funguje dobře.

AB: Kdyby musela mít každý inscenace varovný štítek, jaký by měla ta vaše?

LCH: Prudce návykové!

AB: Kdyby Krakonoš navštívil nějakou vaši zkoušku, co by o ní řekl?

LCH: Asi by ho iritovala stálost počasí u nás v jižních Čechách. (Smích)

(ab)

Jak se chovat v divadle

*Do divadla přijď vždy včas,
ať sedíš dřív, než zazní hlas.*

*Mobil vypni, ne jen ztlum,
v sále nechcem žádný šum.*

*Jídlo a pití nepatří do sálu,
Na to máme bufet a přestávku.*

*Během hry mlč i šepot ruší
a hlavně – táhá to za uši.*

*Dojmy si schovej na přestávku,
pak klidně mluv a dej si kávu.*

*Nefoť, netoč, žádný blesk,
pro herce je to velký stres.*

*Až na konci opona se zatáhne,
tleskej ze srdce, a to pořádně.*

*Herci se ukloní, sál se rozsvítí
a z tebe je divák prvotřídní!*

(ab)

Národní institut pro kulturu
Czech Cultural Institute

**Chcete, ať se o vašem
souboru ví?
Pošlete informace na
divadlo.baze@nipk.cz!**

D databáze
českého
amatérského
divadla

Nyní bude nejlépe v místní krčmě

Podle předpovědi Českého hydro-meteorologického ústavu (ČHMÚ) by v pondělí 12. října mohly napadnout na hřebenech Krkonoš až 2 cm sněhu. Některé meteorologické modely předpovídají i přes 3 cm.

První sněžení zaznamenala stanice na Sněžce už včera v 10 hodin dopoledne. Odpolední přeháňky přinesly další sněžení. Teplota na Sněžce byla včera pod nulou a sníh by se tak dočasně mohl udržet. Sněhové

přeháňky se na hřebenech Krkonoš mohou objevovat během celé neděle a sněhové nebo smíšené přeháňky se zde mohou objevit i dnes. Sníh se

pokračování na straně 12

Vaše sny
měníme
ve skutečnost

www.p-pvysoke.cz

P&R
— s.r.o. —

Stavebně montážní práce.

Jsme rodinná stavební firma s více než **30 lety** zkušeností v oboru. Specializujeme se na výstavbu rodinných domů, rekreačních objektů, roubenek i občanských staveb.

Naší prioritou je individuální přístup ke každému zákazníkovi, otevřená komunikace a kvalitní realizace staveb.

Součástí naší společnosti jsou také **stavebniny** se širokým sortimentem stavebního materiálu. Nabízíme odborné poradenství i vlastní dopravu, díky které zajistíme dodání materiálu přímo na místo stavby.

TEL: 777 737 802
SÍDL: VYSOKÉ NAD JIZEROU 349
MAIL: P-P@P-PVYSOKE.CZ

pokračování ze strany 11

však neudrží dlouho, protože se bude postupně oteplovat.

A to je pro mě ta důležitá zpráva, protože jsem letos tak nějak nestihla přezout auto na zimní pneumatiky. A to by mohl být problém. Tak doufám, že domů bezpečně dojezu. Jen ještě odsud zřejmě zavolám do

dílny, kde mi opatrují můj malý vůz, aby se na mě připravili. A do té doby se bude věnovat zahřívání v místní hospůdce Thálie. Na chuť jsem letos přišla horké griotce, když přijdu z čerstvého venkovního povětří nebo se vynořím z mlhy.

Musím se vám s něčím svěřit, milí čtenáři. Byla jsem osočena z hanlivosti, když jsem zdejší pohostinství nazvala krčmou. Tak jsem si řekla, že si vyhledám, zda je to opravdu název hanlivý. Tak tedy – slovo krčma označuje lidovou hospodu, výčep nebo nálevnu. V kontextu české gastronomické historie jde o nejstarší formu pohostinství. Původně plnila roli společenského a informačního centra tehdejšího života. Ve své době byla krčma ekvivalentem dnešního kulturního domu, divadla či obchodu. Lidé zde uzavírali obchody, dozvídali se novinky a setkávali se s ostatními. Tak nevím jistě, zda se v Thálii skutečně uzavírají obchody, ale rozhodně se tu lidé setkávají s ostatními a dozvídají se novinky. Tak kdo měl pravdu, milé krčmářky, Jano a Evo? A pak že hanlivé označení...

(jn)

úterý 13. října 2026		
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Boleradice	malý sál
13:00	dílna SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Blažovice	před divadlem
16:00	M*A*S*H	velký sál
16:30		
17:00	Blažovice	
19:30	M*A*S*H	velký sál
20:00		
20:30	Blažovice	
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	večírek Blažovice	malý sál

Větrník, zpravodaj 57. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Anežka Buriánková, technické zpracování Josef Hejral a Ondra Vaverka, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová.

Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 80 ks

cena 20 Kč